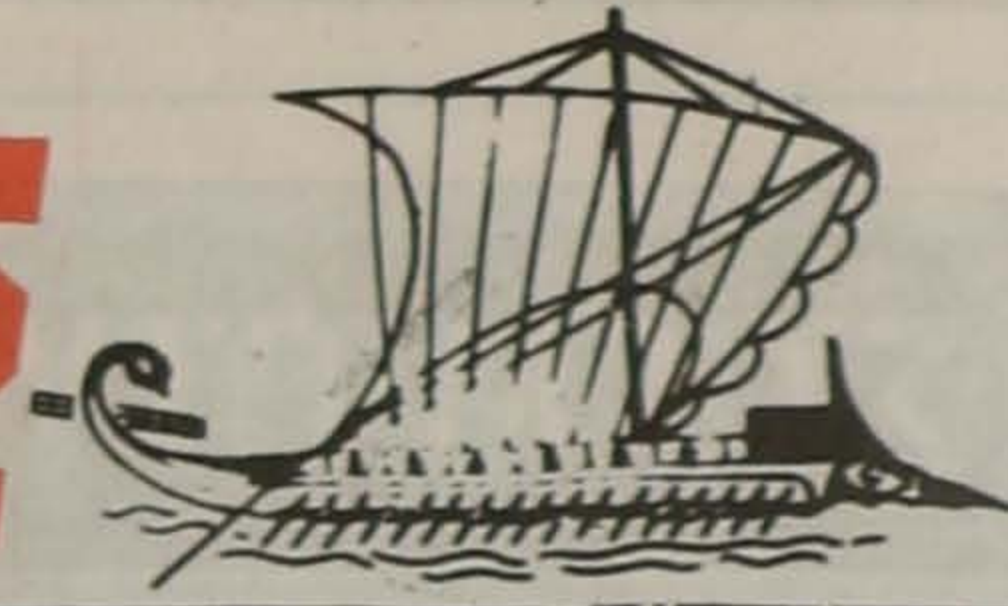

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ 6ο Αρ. Φύλλου 64

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ ΣΤΑΥΡΙΤΕΣ - ΑΕΡΓΙΤΕΣ 1994

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΑ ΝΙΚΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΔΗ

Διήμερες επιμνημόσυνες εκδηλώσεις πραγματοποιήσαν με απόλυτη επιτυχία το Σάββατο και την Κυριακή 6 Νοεμβρίου, αντίστοιχα, στη μνήμη του εθνομάρτυρα Νίκου Καπετανίδη, με το ακόλουθο πρόγραμμα:

Το Σάββατο στην Αντωνιάδειο Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών πραγματοποιήθηκε φιλολογική επιμνημόσυνη ομιλία από τον κ. Γιάννη Μελετιδίδη με θέμα: "Ο Νίκος Καπετανίδης ως δημοσιογράφος".

Στην εκδήλωση απηύθυναν χαιρετισμούς ο κ. Παντελεήμονας, Μητροπολίτης Βεροίας, ο Δήμαρχος κ. Ανδρέας Βλαζάκης, ο εκπρόσωπος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ποντιακών Σω-

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ενώ απευθύνει χαιρετισμό, που ιδιαίτερα εντυπωσίασε το ακροατήριο.

ματείων και ο Πρόεδρος της ΕΛΒ κ. Γιάννης Μιχαηλίδης. Η εκδήλωση διανθίστηκε με απαγγελία ποιήματος μνήμης και με ακριτικά ποντιακά τραγούδια. Στην ομιλία παραβρέκαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Πα-

ντελεήμων, ο βουλευτής Ημαθίας κ. Γιώργος Παπαστάμκος, ο Δήμαρχος Βεροίας κ. Ανδρέας Βλαζάκης, εκπρόσωποι του Στρατηγού Β' Σ.Σ., εκπρόσωποι φορέων και πλήθος κόσμου.

Την Κυριακή πραγματοποιήθηκε στον Ιερό

Ο Δήμαρχος Βεροίας κ. Ανδρέας Βλαζάκης ενώ απευθύνει το θερμό χαιρετισμό του.

Ναό Αγίου Αντωνίου Αρχιερατικό Μνημόσυνο, χοροστατούτος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη κ. Παντελεήμονα και επιμνημόσυνη ομιλία α-

πό το Γ.Γ. της ΕΛΒ κ. Μιχάλη Γερασιμίδη.

Ακολούθησε στη συνέχεια Αρχιερατική επιμνημόσυνη δέηση στο

χώρο ονομασίας της οδού, σε οδό Νίκου Καπετανίδη, ομιλία του προέδρου της ΕΛΒ κ. Γιάννη Μιχαηλίδη και χαιρετισμός και αποκαλυπτήρια ονομασίας οδού του εθνομάρτυρα Νίκου Καπετανίδη από το Δήμαρχο Βεροίας κ. Ανδρέα

Βλαζάκη.

Στη συνέχεια έγινε κατάθεση στεφάνων, ακολούθησε σιγή ενός λεπτού, εθνικός ύμνος από τη Μπάντα του Δήμου και οι σεμνές αυτές εκδηλώσεις έκλεισαν με δεξίωση.

Στιγμιότυπο από την παρακολούθηση της φιλολογικής επιμνημόσυνης εκδήλωσης.

Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΗ

Ο εθνομάρτυρας Νίκος Καπετανίδης

του ΓΙΑΝΝΗ Α. ΜΕΛΕΤΙΔΗ

Δημοσιογράφος, εκδότης και διευθυντής εφημερίδων και περιοδικών της Τραπεζούντας. Ένας εκφραστής του αγνού πατριωτισμού και της ψυχικής αλκής του Ποντιακού Ελληνισμού, που με τα πύρινα πατριωτικά του άρθρα κράταγε ζωντανή την ελπίδα της ανεξαρτησίας του Πόντου και την Ενωση του με την Μητέρα Ελλάδα.

Γεννήθηκε στη Ριζούβια, το Δεκέμβριο του 1889. Αποφοίτησε το

1905 από το Φροντιστήριο Τραπεζούντας. Από νωρίς ασχολήθηκε με την δημοσιογραφία. Η πέννα του βρισκόταν πάντα στην πρώτη γραμμή των γεγονότων, σε μία εποχή που είχε θεθεί σε εφαρμογή το σχέδιο Γενοκτονίας του Ποντιακού Λαού.

Για την πατριωτική του δράση συλλαμβάνεται. Όταν ο πρόεδρος του "δικαστηρίου" του απηύθυνε την κατηγορία ότι αγωνιζόταν για την ανε-

ξαρτησία του Πόντου, σηκώθηκε και συμπλήρωσε:

"Όχι μόνο για την ανεξαρτησία, αλλά και την ένωση του με την Ελλάδα".

Σε ηλικία 32 ετών οδηγείται στην αγχόνη. Ήταν 21 Σεπτεμβρίου του 1921. Οι τελευταίες του λέξεις μπροστά στην αγχόνη ήταν: "Ζήτω η Ελλάδα!". Ο Διηγνήτης έπεσε στον άκαμπος στ' αλώγια των ανείρων του για την Ελλάδα! Οι Τούρκοι

γι' άλλη μία φορά φανέρωσαν το βάρβαρο πρόσωπό τους. Νόμισαν ότι με τους φόνους σε βάρος των αθών θυμάτων θα εξαφάνιζαν και τον ελληνισμό. Πόσο όμως έπεσαν έξω! Ο σταυρός στον οποίο κρεμάστηκε ο Ποντιακός Ελληνισμός, δεν είναι σταυρός θανάτου. Βαραβά, είναι Σταυρός Ζωής του Ιησού. Ο τάφος στον οποίο βρίσκεται ο εθνομάρτυρας του Πόντου δεν είναι μνήμα, είναι κα-

τακόμβη απ' όπου εξέρχεται άθικτη η ζωή. Οι μάρτυρες της πίστης και της πατρίδας είναι οι μυστικές λυχνίες που φωτίζουν το δρόμο του έθνους. Οι Τούρκοι θάβοντας τον Πόντο από σύγχιση και ταραχή άφησαν έξω την κεφαλή του. Δεν φαντάστηκαν ότι το στόμα του θα συνέχιζε να εκφράζει το παράπονο: "Ηλί, Ηλί, λαμιά σαβαχθανί" και ταυτόχρονα να κηρύττει το ελπιδοφόρο μήνυμα: "Η Ρωμανία κι αν

πέρασαν, ανθεί και φέρει κι άλλο".

Και ιδού: Ήρθαν στην κοινή των Πανελλήνων Μητέρα - την Ελλάδα κι έφεραν μαζί με το Σταυρό του μαρτυρίου τους τα ποντιακά λάβαρα, τον πλούτο των αναμνήσεων σε δράμα, σε τραγωδία, σε έπος με την σταθερή απόφαση να συμβάλουν στην ανοικοδόμηση των τεχνών της. Και συνέβαλαν και διακηρύττουν σήμερα στις κρίσιμες αυτές στιγμές του έθνους μας,

μαζί με όλους τους συνέλληνες, με το στόμα του αείμνηστου Λεωνίδα Ιασονίδη.

"Αλλ' οι εχθροί φαταίως αγωνίζονται. Εάν συντρίβουν τον Θεόν ο γρόνθος και η βία, θα παύση ούσα Ελληνίς και η Μακεδονία".

Οι λιτές αυτές γραμμές αφιερώνονται στην μνήμη του εθνομάρτυρα Νίκου Καπετανίδη σε ένδειξη σεβασμού και τιμής

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Γ.Γ. ΤΗΣ Ε.Λ.Β. ΜΙΧΑΛΗ ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΗ

Ο Δήμος Βέροιας και η Εύξεινος Λέσχη, για πρώτη φορά, ύστερα από 73 χρόνια, τιμούν, με σειρά εκδηλώσεων, τον Πόντιο Εθνομάρτυρα Νίκο Καπετανίδη.

Η εποχή του ήταν εποχή Εθνομαρτύρων

Την ίδια χρονική περίοδο εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες στην περιοχή του Πόντου βρήκαν ηρωικό θάνατο, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, θέλοντας να κρατήσουν την εθνική τους ταυτότητα. Είναι τα θύματα της τουρκικής θηριωδίας κατά τα έτη 1916 - 1923. Μεταξύ αυτών και το άθος της πνευματικής ηγεσίας του τόπου, ιερείς, δάσκαλοι, γιατροί, καθηγητές, φαρμακοποιοί, μουσικοί. Όλοι τους μ' ένα χαμόγελο θα μπορούσαν να έχουν την πλήρη υποστήριξη των τουρκικών αρχών και πολλά υλικά αγαθά.

Όμως, κανείς δεν διάλεξε την καλοπέραση

Ο ομιλητής της επιμνημόσυνης ομιλίας κ. Μιχάλης Γερασιμίδης.

λάμπη της εποχής εκείνης.

Τα Ποντιακά Σωματεία και άλλοι παράγοντες άσκησαν έντονη πίεση προς την κατεύθυνση αυτή. Ωσπου η Βουλή ομόφωνα αναγνωρίζει τη γεννοκτονία του ποντιακού ελληνισμού.

Χειροκροτούμε την ιστορική αυτή απόφαση. Όμως, το περιεχόμενο της είναι πολύ φτωχό. Αναγνώριση δεν σημαίνει ένα απλό μνημόσυνο που θυμίζει θάνατο. Είναι κάτι σαν τη ζωή. Να βγάλεις πάνω από τη γη στο φως, στον αέρα, ανάμεσα σε μας τους ζωντανούς οράματα χιλιάδων εθνομαρτύρων και να τα κάνεις σύμβολα και σημάια σου. Σημαίνει δικαίωση της ιστορίας των Ποντίων και αγώνα διανοποίησης της γεννοκτονίας για την ευρύτερη αποδοχή της.

Αυτή την ώρα της τιμής, αυτή τη μεγάλη στιγμή, ένα τέτοιο διεκδικητικό μνημόσυνο ταιριάζει στον κορυφαίο πόντιο εθνομάρτυρα Νίκο Καπετανίδη. Τα λόγια είναι μικρά, φτωχά και παράφωνα μπροστά στην υπέρτατη θυσία, μπροστά στην σπάνια ηρωική του μορφή.

Γεννήθηκε φτωχός στην Ριζούντα του Πόντου το 1889.

Εξαιρετος δημοσιογράφος, εκδότης και Δ/ντής εφημερίδων και περιοδικών της Τραπεζούντας, εγραψε χρονογράφηματά και μία σειρά

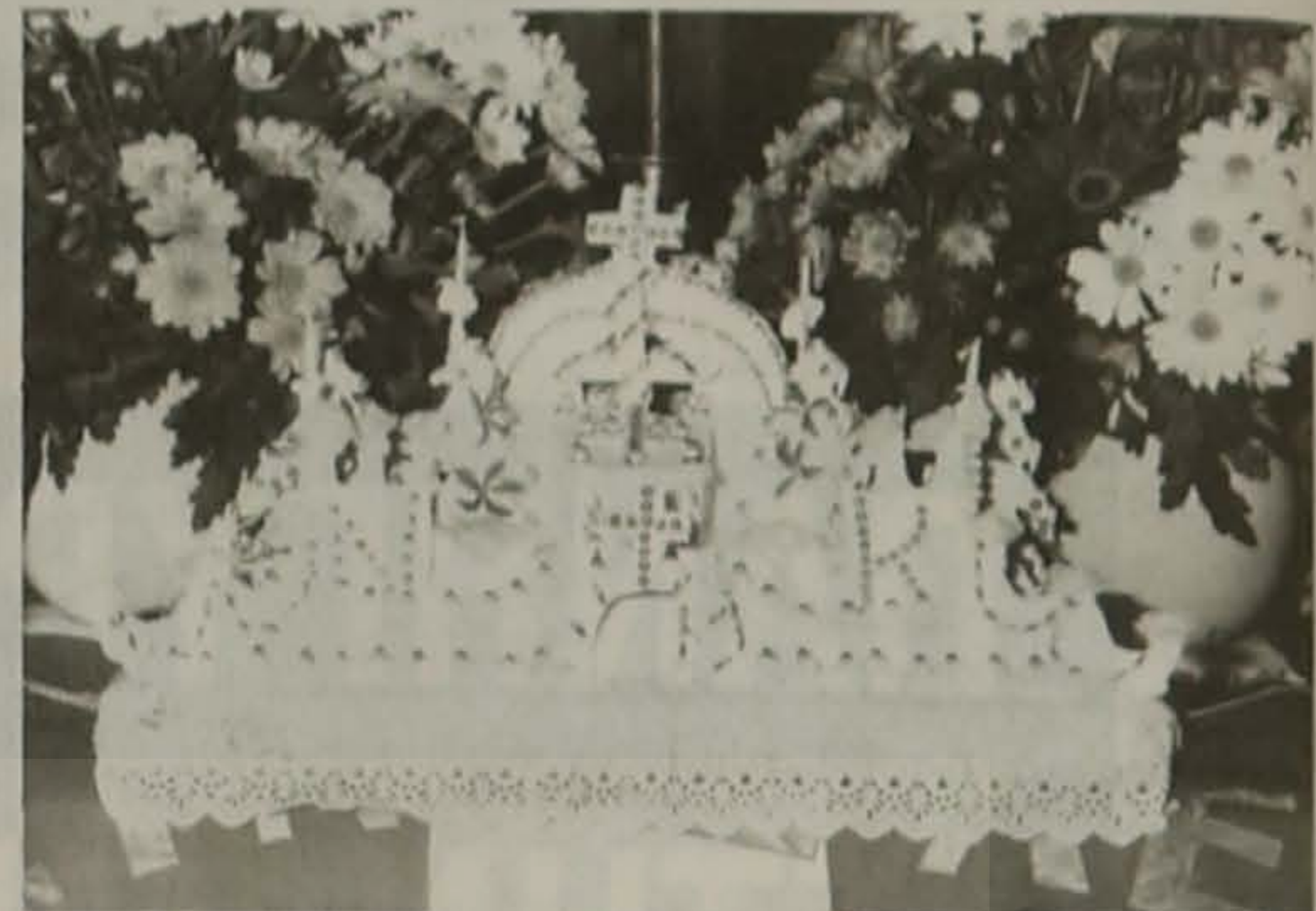
του συμβιβασμού. Δεν προτίμησαν την σιγουριά της υποταγής, πήραν το δύσκολο δρόμο της αντίστασης, το δρόμο των αθανάτων αξιών και θυσιάστηκαν για τον ελληνισμό και την ορθοδοξία.

Πολλοί έμειναν άταφοι, αλλά θάφτηκαν στον τόπο της θυσίας δίχως παπά, χωρίς σταυρό, χωρίς το δάκρυ των δικών τους. Γεγονότα συγκλονιστικά, μακάβρια αλλά γεμάτα λάμπη και μεγαλείο.

Η μοναδική αυτή ιστορία του ποντιακού ελληνισμού με το δυνατό της περιεχόμενο, συναρπάζει, αιχμαλωτίζει και ταυτόχρονα παιδαγωγεί τον αναγνώστη. Αποτελεί όαση ελπίδας και όπλο ενάντια στην κρίση των αξιών. Στα δύσκολα, μάλιστα χρόνια, που ζούμε; αποκτά ιδιαίτερο βάρος μείζονος εθνικής σημασίας. Τη χρειάζεται ο τόπος μας. Και όμως, με ευθύνη της πολιτείας, το πολύτιμο αυτό ιστορικό υλικό βρίσκεται ακόμα στην αφάνεια, έξω από τα σχολικά βιβλία. Είναι χρέος όλων μας αλλά και αίτημα των καιρών, παρά τις δυσκολίες, να φέρουμε στο φως τη δόξα, τη

διηγημάτων. Υπήρξε σημαντικός παράγοντας της πνευματικής ζωής του τόπου με τεράστια α

Συνέχεια στην 3η σελ.

"ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ"

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΜΕΛΕΤΙΔΗΣ
Οικονομολόγος - Συγγραφέας
Θουκυδίδη 2 - Τηλ. 0331 - 25.282

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ

ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΤΣΙΚΑΣ & ΣΙΑ Ε.Ε.

"ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ"

ΤΗΛ. 0331/66.913 - FAX
0331/66.979

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Γωνία 16ης Οκτωβρίου - Διός
Τηλ. 0331 - 28.356

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 1.000 δρχ.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ "ΑΡΓΟΝΑΥΤΗ"

* Οι στίλβες του "ΑΡΓΟΝΑΥΤΗ" είναι στη διάθεση όλων των αναγνωστών του

* Οι εργασίες πρέπει να στέλνονται αν είναι δυνατόν δακτυλογραφημένες
Χειρόγραφα δημοσιευμένα ή όχι δεν επιστρέφονται

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Γ.Γ. ΤΗΣ Ε.Λ.Β. ΜΙΧΑΛΗ ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΗ

Συνέχεια από τη 2η σελ.

κπινοβολία. Μελετηρός, όσον ολίγοι, ενθουσιώδης όσον κανείς. Είναι πολύ δύσκολο μέσα από ένα βιογραφικό σημείωμα να βγει η προσωπικότητα του Νίκου Καπετανίδη.

Από μικρός διαβαζε πολλά εξωσχολικά βιβλία και όλους τους ρώσους συγγραφείς σε μετάφραση. Μάταια παρακαλούσε τη μάνα του να πουλήσει τα χαλιά του σπιτιού για να σπουδάσει φιλόλογος. Πάνω, όμως, απ' όλα το μεγάλο του όραμα ήταν η ανεξαρτησία του Πόντου και η προστασία του ελληνισμού.

Με πύρινα λόγια και μαχητικά άρθρα στον τοπικό και ευρωπαϊκό τύπο καυτηρίαζε τα κακούργηματα των Τούρκων σε βάρος των Ελλήνων.

Πρόσφερε με ζήλο και αυταπάρνηση σοβαρό και άκρως επικίνδυνο έργο. Διεκδικούσε, με κάθε τίμημα, το μεγάλο, το υψηλό, το ιδανικό. Η υπόθεση της πατρίδας ήταν πάνω από κάθε προσωπικό του συμφέρον. Μέρα νύχτα έτρεχε, συμβούλευε, έγραφε, έδινε θάρρος, ετοίμαζε το πνεύμα του λαού για τον ιερό μα δύσκολο αγώνα.

Τά λόγια του ζεστά, πειστικά φλόγιζαν τις καρδιές των Ελλήνων. Ήταν τα μαύρα χρόνια της γενοκτονίας. Η κατάσταση κάθε μέρα και χειρότερη. Ο Τοπάλ Οσμάν, ο δήμιος του Πόντου, όπως τον αποκαλούσαν, ένας άξεστος εγκληματικός τύπος, με τ' ασκέρι του, όλοι τους αδιάσπαστοι φονιάδες, αποβράσματα της κοινωνίας, αγράμματοι, απαίδευτοι, ολπισμένοι με κάθε είδους φονικά όργανα, σκορπούσαν τον θάνατο και την καταστροφή.

Εσφαζαν γυναίκες, παιδιά, γέροντες, ατίμαζαν κορίτσια. Ο απαίσιος αυτός σφαγέας ζήτησε προκλητικά από το Νίκο Καπετανίδη να παρουσιάσει στον ευρωπαϊκό τύπο σαν ιδανική τη συμβίωση Ελλήνων και Τούρκων. Μα ο μαχόμενος δημοσιογράφος δεν λύγι-

σε. Στάθηκε στο ύψος της αποστολής του. Αν και γνώριζε τα φριχτά επακόλουθα συνέχιζε, έτοιμος δριμύτερος, το πατριωτικό του έργο. Συχνά, αντιλαμβανόμενος τον άμεσο κίνδυνο έλεγε στους φίλους του: "Το κεφάλι μου δεν στέκεται καλά πάνω στους ώμους". Εκείνοι τον συνέστησαν να ζητήσει καταφύγιο στην αδουλωτή περιοχή της Σάντας. Όμως, ο Νίκος, αρνήθηκε.

Έμεινε κοντά στο λαό και αγωνίστηκε, σαν πραγματικός ηγέτης, για το λαό. Ποιά πολιτεία, ποιός τύπος, ποια τηλεόραση να ενδιαφερθεί για την ιδεώδη ιστορία των Ποντίων, όταν εναντι του μεγάλου, του υψηλού, του υφαιίου, όταν εναντι του μεγάλου, προέχει και προβάλλεται το μικρό, το ασήμαντο, το τιποτένιο; Όταν το χρήμα και οι ξενοφερτες κακές συνήθειες επισκιάζουν και εκτοπίζουν τις αιώνιες αξίες της ζωής;

Ο Νίκος Καπετανίδης, φλογερός πατριώτης, πνεύμα ανήσυχο, ευαίσθητο από τη φύση του, βαθυστόχαστος με προχωρημένες ιδέες, παρακολουθούσε τις λαϊκές επαναστάσεις της εποχής και αγωνιζόμενος οραματίζονταν την πολιτική αφύπνιση Ελλήνων και Τούρκων, για μία κοινω-νία δικαίου.

Ακόμα και σήμερα γέροι Τούρκοι της περιοχής του Πόντου αλλά και οι σωστά πληροφορημένοι φοιτητές τους, με πόνο ψυχής αναφέρονται στην γενοκτονία και τον ξεριζωμό, γιατί ξέρουν τί έχασαν.

Ο Νίκος Καπετανίδης, όπως ήταν αναμενόμενο, συνελήφθη από τις τουρκικές αρχές και σύρθηκε στις φυλακές νέος μόλις 32 ετών πάνω στην ακμή της ζωής. Κατάδικάστηκε σε θάνατο δι' απαγχονισμού με την κατηγορία ότι αγωνιζόταν για την ανεξαρτησία του Πόντου. Εκτελέστηκε στις 23 Σεπτεμβρίου του 1921 στην Αμάσεια μαζί με άλλους επιφανείς Πόντιους. Οι τελευταίες του λέξεις μπροστά στην αγχόνη, την ώρα που ανέβαινε στο ικρίωμα ήταν:

"Ζήτω η Ελλάς". Ετσι σφράγισε με το αίμα του μία ολόκληρη ζωή αγώνων. Το μεγάλο όραμα του Νίκου Καπετανίδη, κάτω από κακές ιστορικές συγκυρίες έμεινε απραγματοποίητο. Ο λαός για τον οποίο θυσιάστηκε, άφησε πίσω του τη γη και τους τάφους των προγόνων του, άφησε σπitalia, εκκλησίες, σχολεία, περιουσίες και κυνηγημένους πήρε το δρόμο του γυρισμού.

Καθ' οδόν η mania των Τούρκων προκάλεσε σκηνές βίας που δεν περιγράφονται. Οικογένειες διαλύθηκαν, μανάδες έχασαν παιδιά. Παντού κλάμα, βογγητά και κατάρες. Ετσι αποδεκτισμένος ο ποντιακός ελληνισμός ολόγυμνος με βουρκωμένα μάτια έφτασε στη μητέρα Ελλάδα. Εδώ τον περίμενε μία νέα Οδύσσεια. Πείνα, θανατηφόρες ασθένειες, περιφρόνηση, εγκατάληψη, αβεβαιότητα. Μία τρανική κατάσταση που θύμιζε τον κρητικό

Η πολιτεία, σωστό ερείπιο, σακατεμένη από τα τραύματα του πολέμου, δεν ήταν σε θέση να βοηθήσει το τεράστιο κύμα της προσφυγιάς με τα πολλαπλά προβλήματα.

Ο ξεριζωμένος ελληνισμός του Πόντου, γεμάτος όνειρα, δυναμισμό, αισιοδοξία έδωσε νικηφόρα τη μάχη της επιβίωσης, τη μάχη της προκοπής. Έκανε την εργασία ιερή του υπόθεσης. Την έκανε θρησκεία του και έστησε καινούργιο νοικοκυριό από το τίποτε δίχως τη βοήθεια κανενός. Ετσι καταξιώθηκε. Έδωσε εθνική πνοή, φιλή ζωής και ρυθμό ανάπτυξης στη Μακεδονία μας, όπου χτυπά αποστομωτικά η καρδιά της Ελλάδας.

Έδωσε ακόμα αταλάντευτα το βροντερό παρόν στο κάλεσμα της ιστορίας και διακρίθηκε στην εθνική μας αντίσταση. Δεν χρειάστηκε τη διαφώτιση, ούτε την παρότρυνση στην εκτέλεση του καθήκοντος. Είχε από παράδοση το πηγαίο αγωνιστικό φρόνημα. Είχε μπροστά του τον Νίκο Καπετανίδη, τον κάθε Καπετανίδη που με το αί-

μα τους κράτησαν ψηλά τη σημαία του Έθνους. Αισθάνεται υπερήφανη για όλα αυτά, διότι έκανε, όπως όλοι, το καθήκον του, έχει όμως και ένα εύλογο πικρό παράπονο. Οτι, ύστερα από μία τόσο σημαντική προσφορά και δημιουργική παρουσία στον ελλαδικό χώρο, εξακολουθεί να ζει κάτω από συνθήκες ανισοτιμίας.

Δεν πρέπει πια ο Πόντιος να θεωρείται παρείσακτος και περιθωριακός πολίτης. Δυστυχώς η νοσηρή αυτή αντίληψη του παρελθόντος έχει ακόμα κάποια ερείσματα στον κρατικό μηχανισμό που δημιουργούν αρκετά προβλήματα. Αφήνω τις μικροπαραφωνίες. Θα έρθω και πάλι στο μείζον θέμα της ιστορίας. Οφείλει, επιτέλους, να καταλάβει η πολιτεία ότι δικαιουμθα την ιση μεταχείριση. Οτι αυτο που ζητάμε εξυπηρετεί αναμφίβολα το γενικότερο και μόνο εθνικό συμφέρον.

Ωστόσο εξακολουθεί να υποτιμά κάποιες σημαντικές ιστορικές πτυχές, διευκολύνοντας έτσι τη συρρίκνωση της ιστορίας μας. Στέκεται ασυγκίνητη μπροστά σε πρωτόγνωρα ιστορικά ντοκουμέντα υψίστης σημασίας για τον Πόντο, αλλά και για ολόκληρο τον Ελληνισμό. Θυμάται τον απόδημο Ελληνισμό των δέκα εκατομμυρίων

και προσπαθεί την τελευταία στιγμή ν' αξιοποιήσει την τεράστια δυναμική του. Και όλα αυτά όταν γύρω μας άλλοι λαοί πλαστογραφούν την ιστορία και αγωνίζονται με πάθος να κλέψουν ξένη δόξα, ξένα σύμβολα, ξένο χρώμα.

Με τέτοια κοντόφθαλμη νοοτροπία ο Ελληνισμός των πέντε Ηπείρων θα υποστεί καθίζηση και το θαύμα των προγόντων μας θα χάσει την παγκοσμιότητα, την οικουμενικότητά του. Μοιραία θα ξεχαστεί και ο άλλοτε ελληνικός Πόντος. Πολιτισμός, ήθη, έθιμα, εθνικά σύμβολα, ηρωικές θυσίες σαν του Νίκου Καπετανίδη θ' αποτελέσουν ιστορικό κενό αιώνων κάτι το σπάνιο σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Ενα μεγάλο κομμάτι του ελλαδικού πληθυσμού θα χάσει την ιστορική του συνέχεια μέσα στην διαδρομή του χρόνου. Και τότε οι πινακίδες των εθνομαρτύρων του Πόντου, δίχως καμιά αντίδραση, θα ξυλώνονται προκειμένου να γίνουν αντικείμενο κάποιας συναλλαγής.

Όμως, αν η πολιτεία διαφορήσει, τα ποντιακά σωματεία δεν θα μείνουν με σταυρωμένα χέρια. Θα παλέψουν ανυποχώρητα να μπει στο ράφι η περίοδος της ντροπής και η ένδοξη ιστορία του

ποντιακού Ελληνισμού να ξαναβρεί το δρόμο της. Ετσι μόνο ο κυνηγημένος, ο βασανισμένος αγωνιστής του Πόντου ανακουφίζεται και οι νεκροί ανασαίνουν. Ετσι ο δάσκαλος, ο κάθε φωτισμένος δάσκαλος της κοινωνίας μας βρίσκει το κουράγιο να κοιτάξει στα μάτια τον μαθητή την ώρα της ιστορίας, την ώρα του εθνικού φρονηματισμού.

Δυστυχώς οι γενοκτονίες συνεχίζονται με την ίδια αγριότητα. Κάθε μέρα κάποιοι Καπετανίδης ανεβαίνει στο ικρίωμα και απαγχονίζεται για πατρίδα, ελευθερία και ανθρώπινα δικαιώματα. Ο

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Ο "Αργοναύτης" ως γνωστόν εκδίδεται από την Εύξεινο Λέσχη Βέροιας για μη κερδοσκοπικούς λόγους, αλλά για πνευματική ανιστόρηση της λαογραφίας και της πολιτιστικής μας παράδοσης. Είναι, λοιπόν, απαραίτητο, για την οσαφάτητη και απρόσκοπτη πλεύση του να ανανεώσουμε τις συνδρομές μας έγκαιρα και ακόμα να γράψουμε νέους συνδρομητές.

Ξεριζωμός πάντα στην επικαιρότητα. Ξαναχτύπησε την πόρτα μας. Χιλιάδες νεοξεριζωμένοι Πόντιοι αδελφοί κατακλύζουν τη μητέρα Ελλάδα. Το δράμα τους γνωστό.

Εμείς που ζήσαμε τη φρίκη του πολέμου και τον πόνο της προσφυγιάς και μαζί με μας όλοι οι νέοι ας αγωνιστούμε για μια καλύτερη ζωή χωρίς γενοκτονίες και ξεριζωμούς, δίχως αίματα, πόνο και συμφορές. Αυτή θα είναι η μεγαλύτερη προσφορά και στους νεκρούς και στις γενιές που θά 'ρθουν.

Γερασιμιδης Μιχάλης
Γ.Γραμματέας Ευξείνου
Λέσχης Βέροιας

Στιγμιότυπα από την επιμνημόσυνη δέηση και η ομιλία του Προέδρου της ΕΛΒ κ. Γιάννη Μιχαηλίδη

"Βρισκόμαστε σήμερα σ' αυτό το σταυροδρόμι της 2ης συνοικίας της Βέροιας με τον αμιγή προσφυγικό πληθυσμό, για να επιτελέσουμε ένα ιερό καθήκον στη μνήμη του Εθνομάρτυρα Νίκου Καπετανίδη.

Οι εκδηλώσεις των δύο ημερών διοργανώθηκαν από την Εύξεινο Λέσχη Βέροιας και το Δήμο της Βέροιας.

Χθές, Σάββατο, έγινε ομιλία στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών από τον οικονομολόγο - συγγραφέα κ. Γιάννη Μελετίδη, με θέμα: "Ο εθνομάρτυρας Νίκος Καπετανίδης ως δημοσιογράφος".

Σήμερα, Κυριακή, έγινε αρχιερατικό μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του εθνομάρτυρα Νίκου Καπετανίδη και σε λίγο θα γίνει η ονομασία του ανώνυμου αυτού δρόμου σε οδό Νίκου Καπετανίδη, ύστερα από την απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου της Βέροιας.

Επίσης, το 2ο Συνοικιακό Συμβούλιο, που σύσσωμο παρευρίσκεται, έκανε μία σειρά ενεργειών με διαδικασίες ανταλλαγών ιδιωτικών οικοπέδων με έκταση του Δήμου, προκειμένου να δημιουργηθεί η πλατεία αυτή, όπου θα χτισθεί το Πνευματικό Κέντρο της περιοχής.

Στη συνέχεια, θέλοντας να τιμήσει τη μνήμη του εθνομάρτυρα, αποφάσισε, ομόφωνα, να ονομαστεί η πλατεία αυτή "ΠΛΑΤΕΙΑ ΝΙΚΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΔΗ" και όταν χτιστεί το Πνευματικό Κέν-

τρο να ονομαστεί και αυτό ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΝΙΚΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΔΗ.

Ετσι, αγαπητοί μου, από εδώ και μπρός,

Ο Νίκος Καπετανίδης θα φιλοξενηθεί σε συνοικία, όπου όλοι οι κάτοικοι είναι πρόσφυγες, μια και γι' αυτούς αγωνίστηκε και έδωσε τη ζωή του.

Ο Νίκος Καπετανίδης ήταν δημοσιογράφος, εκδότης και δ/τής εφημερίδων και περιοδικών της Τραπεζούντας. Ήταν φλογερός Έλληνας του Πόντου, που συνεχώς σκεφτόταν, αγωνιζόταν και δρούσε για την ίδρυση της Δημοκρατίας του Πόντου και την ένωση της με την Ελλάδα.

Γεννήθηκε στην Ριζούτα του Πόντου το Δεκέμβριο του 1889. Τελείωσε το Γυμνάσιο στο Φροντιστήριο της Τραπεζούντας το 1905.

Με πολύ θάρρος και αφάνταστη μαχητικότητα μέσα από τα κύρια άρθρα της εφημερίδας του κατηύριζε και επέκρινε συνεχώς επάνω στα κακουργήματα, τα εγκλήματα και τις θηριωδίες των Τούρκων σε βάρος των Ελλήνων.

Με μεγάλη, επίσης, τόλμη, έγραφε στην εφημερίδα του "ΕΠΟΧΗ" τους οξύτατους διαλόγους με την τυφλά φανατική μισελληνική τούρκικη εφημερίδα της Τραπεζούντας "ΣΕΛΑΜΕΤ" γύρω από το θέμα της ανεξαρτησίας του Πόντου.

Η διαρκής και ανοιχτή του αντίθεση με τους Τούρκους του δημιουρ-

Στιγμιότυπο από την ομιλία του προέδρου της Ε.Λ.Β. κ. Γιάννη Μιχαηλίδη στο χώρο των αποκαλυπτηρίων.

γούσε κάθε τόσο κινδύνους, ώσπου, τελικά, έγινε ο στόχος των Κεμαλικών αρχών.

Η επίσκεψη του απαίσιου σφαγέα των Ελλήνων της Κερασούντας Οσμάν Αγά μαζί με το βρωμερό ασκέρι του στα γραφεία της εφημερίδας "ΕΠΟΧΗ" του Νίκου Καπετανίδη, οι αυστηρές του συστάσεις να μη γράφει τα γεγονότα στην εφημερίδα του, καθώς και οι συνεχείς απειλές, όχι μόνο δεν τρόμαζαν τον Νίκο Καπετανίδη, αλλά αντιθέτως τον προκαλούσαν να γράφει περισσότερα.

Αγωνιζόταν συνεχώς με την εφημερίδα του για τα δίκαια των εργαζομένων καθώς και για την πολιτική αφήπιση Ελλήνων

και Τούρκων.

Εκείνα, όμως, για τα οποία αγωνίστηκε στην σύντομη αλλά γεμάτη έμπνευση και θάρρος ζωή του ήταν τα δίκαια του Ποντιακού Ελληνισμού, τα οποία έβλεπε καθημερινά να ποδοπατούνται βάνουσα από τους Τούρκους, αλλά και από τους συμμάχους της Ελλάδας.

Στα κύρια, ενυπόγραφα άρθρα της εφημερίδας του χτυπούσε τις δολοφονίες και λεηλασίες, που έκαναν ομάδες Τούρκων οπλοφόρων, κυρίως στην επαρχία. Χαρακτηριστικό ήταν το άρθρο του, που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "ΕΠΟΧΗ" στις 28 Μαρτίου 1920, Μεγάλο Σάββατο,

με τίτλο "Προς ωραιότερα και υψηλότερα", όπου καταλήγει με τα ποφητικά του γραπτά:

Και προσβλέψατε με τα μάτια της ψυχής ολόγυρα και κοντά και μακριά και πέραν, παντού δυστυχία, κακοριζικιά, βαρυθυμία. Συγκεντρωθείτε ως αλύγιστη αλυσίδα γύρω από το νέον αυτόν μαρτυρικών σταυρόν. Οποιοι και αν είσθε και όπως και αν λέγεσθε, ότι και όσον μπορέτε. Επάνω εις το εθνικόν μας σώμα πληγαί βαθείαι, πληγαί θανατικά. Καλείσθε να σκύψετε ως παιδιά μιας μητέρας, ως βλαστάρια ενός ιερού και θεϊκού δένδρου επάνω εις τον εθνικόν πόνον. Ερχεται... ήλθε και πάλι η Λαμπρή! Υψώσατε άνθρωποι της χθες και άνθρωποι της αύριον υψηλά το ποτήρι δια την εθνικήν μας Λαμπρήν, δεν ημπορεί να αργήσει..."

Τον κλοιό, που στένευε διαρκώς γύρω του, λόγω της εθνικής μας δραστηριότητας, ο Καπετανίδης τον ένοιωθε όλο και πιο πολύ. Εν τούτοις δεν έκανε πίσω.

Τις σκέψεις του γύρω από αυτό έγραψε το 1921 στο Φύλωνα Κτενίδη, που τότε βρισκόταν στο Μικρασιατικό Μέτωπο. Ήταν το τελευταίο γράμμα, που πήρε ο Κτενίδης από την Τραπεζούντα:

Νοιώθω, πως εσύ διατρέχεις λιγότερους κινδύνους από μένα. Να ξέρεις, πως δεν στέκεται γερά το κεφάλι στους ώμους μου. Μα αυτό δεν σημαίνει... κοιτάχτε να κάνετε καλά τη δουλειά σας και δεν πειράζει, ας λείψουν και μερικά κεφάλια σαν το δι-

κό μου. Χαλάλι για την ελεύθερη πατρίδα".

Ο Νίκος Καπετανίδης ήταν Τραντέλλενας, που η ζωή του άρχισε με αγώνες και τελείωσε με θυσία για τα ελληνικά ιδεώδη.

Τραντέλλενας στο σώμα και στην ψυχή με ώριμη και ξεκαθαρισμένη αντίληψη γύρω από τη ζωή και τα ζητήματα των Ελλήνων του Πόντου. Ήταν αυτός, που αμέτρητες φορές πρότεινε τα γενναία στήθη του ενάντια στα γιαταγάνια των τούρκικων καθεστώτων, που ήθελαν να τον φιμώσουν, να τον ταπεινώσουν και να τον κάνουν όργανό τους.

Όμως, ο Νίκος Καπετανίδης δε λύγισε ποτέ.

Ήταν οπλισμένος με την ασπίδα της γενναίας ψυχής, της πίστης, του θάρρους, της επιμονής και του ηρωισμού μέχρι τις τελευταίες στιγμές της σύντομης ζωής του. Συνελήφθη από τους Τούρκους, γιατί βρέθηκε στο σπίτι του, ύστερα από έρευνα, μία επιστολή του Κων/νου Κωνσταντινίδη, του μεγάλου εκείνου πατριώτη από τη Μασσαλία, που αγωνιζόταν να ενώσει τους Έλληνες του Πόντου στον αγώνα για την ανεξαρτησία.

Κατηγορήθηκε μαζί με άλλους 68 Έλληνες πατριώτες ότι αγωνιζόταν για την ανεξαρτησία του Πόντου. Και οι 69 οδηγήθηκαν στο δικαστήριο της Ανεξαρτησίας της Αμάσσειας, όπου ο Καπετανίδης έδειξε για μία ακόμη φορά τη γενναίότητα της ψυχής του.

Όταν ο Πρόεδρος του δικαστηρίου του απήθυνε την κατηγορία, ότι αγωνιζόταν για την ανεξαρτησία του Πόντου, ο Καπετανίδης σηκώθηκε και συμπλήρωσε:

Οχι μόνο για την ανεξαρτησία του Πόντου, αλλά και για την Ένωσή του με την Ελλάδα".

Εκτελέσθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 1921, σε ηλικία 32 ετών, στην Αμάσσεια. Οι τελευταίες λέξεις του μπροστά στην αγχώνη ήταν: ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ.

Ο Νίκος Καπετανίδης ήταν ένα από τα χιλιάδες θύματα της απαίσιας και τέλεια σχεδιασμένης γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου από τους Τούρκους στην περίοδο 1916 - 1923.

Γενοκτονίας, που έχει τις ίδιες ποσοτικές και ηθικές αναλογίες μ' αυτή των Εβραίων, των Αρμενίων, των Κούρδων. Δυστυχώς, όμως, είναι λιγότερο μνημονευμένη και περισσότερο λησμονημένη από τους Διεθνείς και Εθνικούς Οργανισμούς.

Αν στη δεκαετία του '30 ή και μετέπειτα απαιτούσαμε την αναγνώριση της γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού, ίσως δε θα είχαμε τα όσα έγιναν στην Κύπρο, την Πόλη, την Ιμβρο, την Τένεδο.

Οι όποιες αναφορές στο ζήτημα περιορίστηκαν στο χορό και στο τραγούδι.

Το αθηναϊκό κράτος πιστεύει, πως με τη διαπαιδαγώγηση στη λογική της σιωπής και με την πολιτική της λήθης θα οδηγηθούμε σε καθεστώς ειρηνικής συμβίωσης με την Τουρκία. Την ίδια ώρα, που μας ζητούσαν να ξεχάσουμε τον Πόντο, τη γενοκτονία, την ελπίδα της επιστροφής, οι Τούρκοι επαναλαμβάνουν τα εγκλήματά τους ενάντια στον ελληνισμό, στην Ιμβρο, την Τένεδο, την Κύπρο και σε άλλους λαούς της Μεσογείου.

Αυτοί, που μας ζητούσαν να ξεχάσουμε τον Πόντο, την Πόλη, την Ιωνία, την Ιμβρο, την Τένεδο, σήμερα μας ζητούν να ξεχάσουμε την Κύπρο και σύντομα θα μας ζητήσουν να ξεχάσουμε τη Δυτική Θράκη, το Αιγαίο.

Η πράξη αναγνώρισης της γενοκτονίας από το Ελληνικό Κοινοβούλιο και ο καθορισμός της 19ης Μαΐου ως ημέρας εθνι-

Συνέχεια στην 5η σελ.

Στιγμιότυπα από την επιμνημόσυνη δέηση και η ομιλία του Προέδρου της ΕΛΒ κ. Γιάννη Μιχαηλίδη

Συνέχεια από την 4η σελ.

Η μνήμη σημαίνει, ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις θα πρέπει να αναλάβουν όλες τις ηθικές, πολιτικές, διπλωματικές υποχρεώσεις, που απορρέουν απ' αυτήν. Δηλαδή την υποχρέωση για την άμεση προώθηση του ζητήματος για την αναγνώριση της γενοκτονίας από το τουρκικό κράτος και τους άλλους Διεθνείς Οργανισμούς.

Η ιστορική μας απαίτηση για την αναγνώριση της γενοκτονίας, πρώτα από το υπεύθυνο γι' αυτήν τουρκικό κράτος, έχει συγχρόνως και το χαρακτήρα της έκκλησης προς την τουρκική κοινωνία για μία νέα ανθρώπινη συνέχεια στην ευαίσθητη περιοχή μας, χωρίς ολοκαυτώματα και βαρβαρότητες.

Είναι έκκληση προς τα πλέον απελευθερωμένα κομμάτια της τουρκικής κοινωνίας να προχωρήσουν σε μία κριτική θέωση της ιστορίας τους, αφού αναγνωρίσουν τα αδικήματα, που έγιναν στο παρελθόν και να διεκδικήσουν μία άλλη πολιτιστική τουρκική ταυτότητα, που δε θα έχει το στίγμα της Ποντιακής, Μικρασιατικής και Αρμενικής γενοκτονίας. Είμαστε αντίθετοι με το "οφθαλμόν αντί οφθαλμού".

Ετσι, σ' ένα ανθρώπινο, πολιτισμένο, νέο τουρκικό περιβάλλον, το άγαλμα του Τοπάλ Οσμάν, του σφαγέα του ποντιακού ελλητισμού, το σύμβολο του μίσους και της βίας, που δεσπόζει πάνω στην πανέμορφη και μαρτυρική πόλη της Κερασούντας, πρέπει να αντικατασταθεί με ένα μνημείο αφιερωμένο στο ολοκαύτωμα των Ελλήνων του Πόντου. Όπως επίσης τώρα πρέπει να ανεγερθεί στην Ελλάδα ένα εθνικό μνημείο για την γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου.

Εμείς, γνήσιοι γόνιοι των Ελλήνων προγόνων μας, δε θα είμαστε πια απροστάτευτοι από τις δυνάμεις της βίας, των σκοπιμοτήτων, του ρατσισμού, της βαρβαρότητας, της αδιαφορίας. Εχουμε το δικαίωμα να απαιτούμε την επίσημη αναγνώριση των εγκλημάτων και των αδικιών, που έγιναν εις βάρος μας. Η απαίτησή μας αυτή θα γίνεται περισσότερο επίμονη, όσο το τουρκικό κράτος θα εξακολουθεί να αρνείται τις ευθύνες του.

Η αναγνώριση της γενοκτονίας του ελληνισμού στην περίοδο 1916 - 1923 από το τουρκικό κράτος και τους Διεθνείς Οργανισμούς έχει για μας μεγάλη σημασία. Είναι βασική προϋπόθεση για την ύπαρξή μας και συνέχεια. Θα απαλύνει, έστω και λίγο, την τεράστια ηθική βλάβη, που υποστήκαμε και θα επιβεβαιώσει το δικαίωμά μας να υπάρχουμε σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο και τους νόμους της ανθρωπότητας.

Με τη σημερινή εκδήλωση στη μνήμη του Εθνομάρτυρα Νίκου Καπετανίδη γράφουμε Ιστορία στις σελίδες της ψυχής και της συνειδήσής μας. Ίσως... και σίγουρα θα χρειασθεί να κάνουμε πολλές εκδηλώσεις μνήμης, για να συμπληρώσουμε τις σελίδες αυτές, που θα είναι γραμμένες με έντονα γράμματα, γιατί κάθε φορά θα φουντώνει μέσα μας το παράπονο για την ενσυνείδητη αδιαφορία της πολιτείας να προωθηθεί άμεσα το θέμα της διδασκαλίας όλης της Ιστορίας του Ποντιακού και Μικρασιατικού Ελληνισμού στα βιβλία του υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Εξαιτίας αυτής της σοβαρής ατέλειας, αγαπητό μου, τολμώ δυστυχώς να σας διαβεβαιώσω, πως αν δεν προέκυπτε το ζήτημα της οδού Καπετανίδη, πολλοί δικαιολογημένα δε θα γνώριζαν τι ήταν ο Νίκος Καπετανίδης, καθώς και οι άλλοι εθνομάρτυρες και οι χιλιάδες ήρωες του Πόντου και της Μικράς Ασίας.

Δε μπορούμε να μιλάμε για Δημοκρατία, για πρόοδο, πολιτισμό, Ευρωπαϊκή Ενότητα, όταν η Ιστορία μας είναι κουστή.

Τονίζουμε για μία ακόμη φορά, πως ο πολιτισμός γεννιέται μέσα από τη ζωή και συνεχίζει να υπάρχει μέσα από την επίσημη Ιστορία.

Και ρωτάμε: Είναι δικαίο, όταν στην πατρίδα μας, στο ελληνικό έθνος, οι μισοί Έλληνες έχουν ιστορία, που διδάσκεται επίσημα και οι άλλοι μισοί να έχουν ιστορία, που όχι μόνο δεν είναι γραμμένη, αλλά ούτε αναφέρεται ποθενά;

Δε μας τιμά καθόλου το γεγονός, ότι τα στοιχεία του Ποντιακού και Μικρασιατικού Ελληνισμού βγαίνουν στο φως

μόνο με αιτήσεις των ιστορικών μας, ύστερα από δικό τους ενδιαφέρον, μέσα από τα επίσημα αρχεία του υπουργείου Εξωτερικών της Αυστρίας, της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Γερμανίας.

Πολύ φοβούμαστε, πως με τον τρόπο που αντιμετωπίζει η πολιτεία το ζήτημα της Γενοκτονίας και της Ιστορίας, υπάρχει κίνδυνος για υπονομιώσεις και σκέψεις για ιστορική παραχάραξη από αυτούς, που συνέχεια καραδοκούν.

Συμφωνούμε και παραδεχόμαστε ότι μεσολάβησαν σοβαρά γεγονότα, που δημιούργησαν ατέλειες και αδυναμίες, λόγω των ανταλλαγών των πληθυσμών, των πολέμων κ.λπ.

Εκείνο το κενό το καλύψαμε με τις μαύρες φορεσιές, το μοιρολόι, τα δάκρυα, τους αναστεναγμούς και τα πονεμένα τραγούδια μας.

Όλοι οι πρόσφυγες, που ήρθαν στην Ελλάδα την περίοδο των ανταλλαγών μα και οι νεοπρόσφυγες αδελφοί μας, που ήλθαν και έρχονται από την πρώην Σοβιετική Ένωση, είχαν πληγωμένη ψυχή. Εφεραν, όμως, μαζί με τον πόνο και τη νοσταλγία και τη χριστιανοσύνη με τις εικόνες στον κόρφο τους, έφεραν την

Στιγμιότυπο από την Αρχιερατική Επιμνημόσυνη δέηση στο χώρο των αποκαλυπτηρίων.

ελληνική τους ταυτότητα με στίγμα τους αγώνες και τις θυσίες για τα ιδανικά, έφερα τα ονόματά τους Αλέξανδρος, Αριστοτέλης, Δημοσθένης, Διογένης, Σωκράτης, Αρχιμήδης, Ιπποκράτης, Ομηρος, Ερμής, Περικλής, Ισαάκ, Χριστόφορος, Αντιγόνη, Ισμήνη, Ευτέρπη, Κλειώ, Αθηνά, Ειρήνη, Ελένη, Μακεδονία, Ελλάδα και βέβαια δεν ήταν καθόλου τυχαίο το γεγονός, ότι οι περισσότεροι προωθήθηκαν, για

να εγκατασταθούν στη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Για πολλά χρόνια αντίκρισαν κατάματα την αδικία, την περιφρόνηση, την κοινωνική περιθωριοποίηση.

Σήμερα, όμως, ύστερα από το πέρασμα 73 χρόνων, που κατορθώσαμε και ζούμε σε μία σύγχρονη κοινωνία, όπου όλα γίνονται με το πάτημα των κουμπιών, ζητάμε να γραφτεί ολόκληρη η Ιστορία του Ποντιακού και Μικρασιατικού Ελληνισμού στα

σχολικά βιβλία, για να έχουν τουλάχιστον από δω και μπρός όλα τα ελληνόπουλα ολοκληρωμένη ιστορική γνώση και δεύτερο να αναγνωρισθεί η γενοκτονία των 350.000 Ελλήνων του Πόντου και της Μικράς Ασίας από την Τουρκία και τους Διεθνείς Οργανισμούς.

Όταν οι λαοί επαγρυπνούν για την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια, τότε δε θα υπάρχουν περιθώρια για ολοκαυτώματα.

Γι' αυτό, οι μέρες αυτές των επετείων σαν τη σημερινή δεν είναι μόνο προσφορά τιμής στα θύματα αλλά και έκκληση

προς όλους τους ανθρώπους καλής θέλησης να συμβάλλουν στην δημιουργία των συνθηκών, για να οικοδομήσουμε ένα μέλλον χωρίς ολοκαυτώματα.

Εμείς δεν κουραστήκαμε.

Δίνουμε όρκο τιμής στη μνήμη του Εθνομάρτυρα Νίκου Καπετανίδη, πως δε θα εγκαταλείψουμε τους αγώνες. Εχουμε χρέος και καθήκον να μεταφέρουμε το βαρύ σταυρό στην πλάτη μας μέχρι το Γολγοθά και ύστερα από το Γολγοθά με τις αστραπές και τις βροντές, που θα είναι η φωνή της αλήθειας, θα ξημερώσει η Ανάσταση.

Ο Δήμαρχος κ. Ανδρέας Βλαζάκης ενώ απευθύνει χαιρετισμό κατά τα αποκαλυπτήρια της οδού Νίκου Καπετανίδη.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Το Δημοτικό Συμβούλιο Βέροιας και η Εύξεινος Λέσχη Βέροιας σας προσκαλούν να τιμήσετε με την παρουσία σας τις εκδηλώσεις που είναι αφιερωμένες στη μνήμη του εθνομάρτυρα

ΝΙΚΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΔΗ

Ο Δήμαρχος

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΛΑΖΑΚΗΣ

Ο Πρόεδρος ΕΛΒ

ΠΑΝΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

"...Η ΠΡΩΜΑΝΙΑ ΣΙ ΑΛΙ ΕΠΙΦΑΘΗΝ ΑΝΘΡΩ ΚΑΙ ΨΥΧΗ ΣΙ ΑΛΛΟ..."

ΒΕΡΟΙΑ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1994

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ - ΟΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΝΙΚΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΑΔΗ ΝΙΚΟΥ ΚΑΡΕΤΑΝΙΔΙ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΣΤΕΦΑΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ο Δήμαρχος Βέροιας κ. Ανδρέας Βλαζάκης, ενώ αποκαλύπτει την πλατεία Νίκου Καπετανίδη.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ο ομιλητής της φιλολογικής επιμνημόσυνης ομιλίας κ. Γιάννης Μελετιδής στο βήμα.

Στιγμιότυπο από την παρακολούθηση της φιλολογικής επιμνημόσυνης εκδήλωσης.

Οι καλλιτέχνες της εκδήλωσης

Η απαγγελία ποιήματος

Ο παρουσιαστής της εκδήλωσης Ξενοφών Σοφιανίδης

